

Els militants del PSOE segurament disposaran de perfectes i magnífiques justificacions, però tinc la sensació de què la resta de ciutadans no tenim molt clares certes coses, sobretot dues. En primer lloc, no s'acaba d'entendre com és possible que el PSOE continue mantenint una confrontació tan "dura" i tan poc dialogant com la del Partit Popular amb el Partit Nacionalista Basc. Una lectura superficial em diu que els socialistes tenen certa por a establir públicament criteris propis en aquest assumpte (que els tenen) per una por més gran encara a perdre vots en aquelles contrades, la qual cosa els aboca a un simple seguidisme de les polítiques del PP. Una lectura més cauta em duu a pensar que bona part del socialisme basc no és nacionalista, o no ho és tant, com ho és el socialisme català que actualment lidera Pasqual Maragall. O dit d'una altra manera, el socialisme basc és, en gran part, tan nacionalista espanyol com el de Madrid, perquè ni Zapatero sembla patir molt per la contundent oposició de la seua delegació en Euskadi al no tan terrible pla d'autogovern d'Ibarretxe, ni aquesta delegació mostra cap incomoditat en dir exactament el mateix que diu el PP mentre a Catalunya el "pla" del socialiste Maragall supera, de bon tros, el número de competències i d'autogovern que en aquest mateix moment proposa el lehendakari. Em pense, que la direcció del PSOE, si vol governar, hauria de deixar clares aquestes boires davant de la ciutadania abans dels pròxims comicis.

En segon lloc, crec que tampoc s'enten que una part del socialisme estigue en contra (...o segons bufe) del transvassament de l'aigua de l'Ebre, mentre que Maragall inclou en la seua pròpia campanya el·lectual el "no" rotund al trasvassament. Tal i com van les coses, aquestes contradiccions no fan sinó jugar en contra de les expectatives de poder que ara mateix puga tenir el socialisme.